

kender de atter forandrede Forhold, at en stor Del af Trafikken nu er vendt tilbage til Landevejene, og at det derfor atter bliver en Statsopgave at tage sig af disse Veje. Jeg skulde tro, at mange af de lokale Interesser vil kunne beroliges, naar man siger til dem: Vi tager ganske vist noget fra jer paa Jernbanernes Omraade, men vi giver jer det, i hvert Fald delvis, igen paa Vejenes Omraade.

Om Udsigten til Balance paa den kommende Finanslov skal jeg ikke udtale mig nærmere. Jeg har mine Tvivl om, at det vil lykkes at skabe en saadan Balance. Naar man ser paa, hvorledes det i Øjeblikket gaar med Inddrivelse af Skatterne og paa de økonomiske Sammenbrud, der finder Sted rundt omkring, naar man kort sagt ser paa Erfaringer fra Indlandet og dertil lægger Erfaringer fra Udlandet, maa man nødvendigvis faa en meget stor Tvivl om de direkte Skatters Bæreevne, og af dem afhænger jo i saa høj Grad den danske Stats Mulighed for at opnaa Balance paa Statsbudgettet. Naar der er Tale om dette Spørgsmaal, er det en Pligt fra vor Side at sige, at vi ikke ganske kan frikende Ministeriet for Fejlgreb i økonomisk Henseende, ikke mindst erhvervs-politisk. Vi finder, at Regeringen i for høj Grad har været inde paa at give den Hjælp, som den under denne Erhvervs-krise ønskede at give, i Form af en direkte Støtte. Vi har den Tro, at den indirekte Støtte er baade billigere og bedre, at det vilde have været til Gavn for vort Land, om man havde stræbt at undgaa de store Arbejdsløshedsunderstøttelsesudgifter ved en mere positiv, en mere efter vor Recept anlagt Støtte til Industrien end den, man har været inde paa. Vi ser klart, at skal der gennemføres en anden Erhvervs-politik her i Landet, er det nødvendigt, at der først gøres et Oplysnings-arbejde, og vi haaber, at dette Oplysnings-arbejde ogsaa vil blive taget op med god Villie fra det Parti, som i snævraste Forstand er Regeringspartiet, et Oplysnings-arbejde om, at der er ikke blot modstridende Erhvervsinteresser mellem By og Land, men at der ogsaa i høj Grad er Fælles-interesser paa dette Omraade mellem By og Land. Det vil man naturligvis sige, at man ikke er blind for, men det kan ikke nægtes, at der er Dele af Partiet Venstre, i hvilke den praktiske Erkendelse af disse Fællesinteresser er ganske overordentlig lidt fremtrædende.

Ser man paa den Udvikling, som det ærede Medlem Hr. Fraenkel har fremsat

her i Tinget af det, som ligger bagved hele Erhvervskrisen, nemlig Spørgsmaalet om de svigtende Markeder, og ser man paa den Kamp, der føres Europa over for at bevare Hjemmemarkedet for den hjemlige Industri, saa staa det for os som en ganske rimelig og naturlig Ting, at vi ogsaa her maa gøre noget saadant. Som et Udtryk for dette saa vi Importreguleringen og medvirkede til den, og vi medvirkede til den ganske fordomsfri, uden Hensyn til at det ikke netop var efter vor Kogebog, man gik frem; men vi havde erklæret, at kunde man anvise en farbar Vej, vilde vi følge den, og det gjorde vi uden nogen Doktrinarisme. Nu har jeg det Indtryk, at denne Importregulering paa en vis Maade var farlig for den allermost forblindede Del af Frihandelens Tilhængere, altsaa for de Folk, som var fuldt ud Modstandere af den, farlig, fordi det hurtigt viste sig, at den virkede godt, uden at den hjemlige Forbruger kom til at betale derfor; det er netop det, som vi altid fra vor Side har sagt var muligt, men som man altid har benægtet fra den anden Side. Nu var der altsaa her et Omraade, hvor det viste sig, at der virkelig var Mulighed for at gøre noget saadant. Det var naturligvis farligt, fordi det kunde friste til at gaa videre, det kunde friste til at prøve, om noget saadant ikke ogsaa kunde lade sig gøre paa andre Omraader.

Og saa kom denne Henvendelse udefra. Nu ønsker vi fra vor Side at understrege, at vi ikke paa nogen Maade vil sætte Landets bærende Erhverv i Fare, men vi kan ikke erkende, at der var fyldestgørende Grundlag for at blæse Retræte med den Kraft og Voldsomhed, hvormed det skete. — naa, lykkeligvis blev der jo hurtigt blæst fremad igen. Vi maatte hævde, at for at kunne træffe Afgørelse i en Sag som denne maatte der foreligge fyldestgørende Oplysninger. Afgørelsen maatte bero paa en Afvejelse af, hvad Importreguleringen betød i den ene Henseende og i den anden Henseende. Vi maatte bl. a. ønske oplyst, hvor fast dette Marked var, som havde aabnet sig for vore Landbrugsprodukter nede i Czekoslovakiet. Det er ikke nok at henvise til, at der nu ligger et Marked, for vi har i den sidste Tid Gang paa Gang set, at et Marked har aabnet sig for vore Landbrugsprodukter saa i eet Land, saa i et andet og er blevet lukket igen. Og paa dette Omraade var der intet oplyst. Her er det, jeg spørger: Er det ikke i Landbrugets Interesse, at man herhjemme fra fører en Handels-politik, der ikke strækker Gevær overfor